

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 538/2012-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. októbra 2012 prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti F., a. s., B., zastúpenej spoločnosťou Č., s. r. o., B., v mene ktorej koná JUDr. J. Š., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 4 CoKR/5/2012-549 z 25. júna 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti F., a. s., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. septembra 2012 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti F., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 CoKR/5/2012-549 z 25. júna 2012 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Sťažovateľka ako jeden z veriteľov obchodnej spoločnosti E., s. r. o. v reštrukturalizácii, B. (ďalej len „dlžník“), bola účastníčkou reštrukturalizačného konania začatého uznesením Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) č. k. 1 R/11/2010-115 z 30. novembra 2010. Okresný súd uznesením č. k. 1 R/11/2010-118 z 29. decembra 2010 povolil reštrukturalizáciu dlžníka a za správcu ustanovil Ing. Š. T., zostavovateľa reštrukturalizačného posudku povereného na jeho vypracovanie dlžníkom pred podaním návrhu na povolenie reštrukturalizácie. Uznesením č. k. 1 R/11/2010-392 z 30. júna 2011 okresný súd zamietol reštrukturalizačný plán dlžníka v znení prijatom schvaľovacou schôdzou konanou 7. júna 2011. Na odvolanie dlžníka krajský súd uznesením č. k. 4 CoKR/11/2011-407 z 13. septembra 2011 zrušil uznesenie okresného súdu č. k. 1 R/11/2010-392 z 30. júna 2011 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Po doplnení listinných dôkazov okresný súd uznesením č. k. 1 R/11/2010-461 zo 17. apríla 2012 opätovne zamietol reštrukturalizačný plán dlžníka v znení prijatom schvaľovacou schôdzou konanou 7. júna 2011. Následne krajský súd napadnutým uznesením zmenil uznesenie okresného súdu tak, že plán potvrdil a reštrukturalizáciu ukončil.

Sťažovateľka uvádza, že potvrdením reštrukturalizačného plánu došlo k poškodeniu jej práv, keďže plán ustanovuje zánik ručenia v zmenkovom vzťahu medzi dlžníkom,

sťažovateľkou, ktorý bol avalovaný v zmysle zmenkového práva dvoma fyzickými osobami, a tak zánikom ručenia stratila sťažovateľka možnosť domáhať sa svojich majetkových práv voči avalistom. Sťažovateľka prezentuje názor, že v dôsledku toho jej nie je daná reálna možnosť domôcť sa svojich majetkových práv voči avalistom zo zmenkového vzťahu, čo «vyústilo v „zmenkový“ súdny spor... vedený pred Krajským súdom v Bratislave sp. zn. 2 CoZm/7/2012, 2 CoZm/8/2002, 2 CoZm/9/2012».

Sťažovateľka k dôvodom podania sťažnosti uvádza, že krajský súd „nevenoval... pozornosť zisteniam Okresného súdu Prešov (zhrnuté v Uznesení a odôvodňujúce zamietnutie reštrukturalizačného plánu) a sám si prisvojil tvrdenia dlžníka, spoločnosti E.“, ďalej že „potvrdením plánu došlo v zmysle § 155 ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii v znení platnom a účinnom do 31. 12. 2011 k zániku zmenkového ručenia tretích osôb, ktoré zabezpečovalo pohľadávky Sťažovateľa voči dlžníkovi“, pričom krajský súd „potvrdením takto znejúceho plánu... poškodil majetkové záujmy Sťažovateľa a... sťažil vymoženie si majetkových nárokov voči dlžníkovi“. Pripomína, že napadnuté uznesenie nebolo sťažovateľke ani doručované a o „takom neúmernom zásahu do svojich práv sa musel dozvedieť až z Obchodného vestníka“ a napadnuté uznesenie označuje za svojvoľné a arbitrárne, keďže krajský súd nijako nevenoval pozornosť „okolnostiam prijatia plánu, nijako nezdôvodnil potvrdenie plánu, ktorým zaniklo ručenie avalistov“, a absentuje v ňom jasné a presvedčivé zdôvodnenie.

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľka opisuje pochybenia správcu, a síce že nedostal lehotu na zostavenie konečného zoznamu prihlásených pohľadávok, keďže tento nebol úplný, ďalej že nepoprel niektoré pohľadávky zahrnuté do zoznamu „na poslednú chvíľu“, o reálnej existencii ktorých vyslovuje sťažovateľka pochybnosť, ako aj že nevenoval náležitú pozornosť personálnym prepojeniam medzi veriteľmi, ktoré si podozrivé pohľadávky do reštrukturalizácie prihlásili, a napokon že súčasne vykonával funkciu správcu aj u jedného z veriteľov, ktorí si „podozrivé“ pohľadávky do reštrukturalizácie prihlásili. Poukazuje tiež na dôvody, pre ktoré okresný súd reštrukturalizačný plán uznesením č. k. 1 R/11/2010-461 zo 17. apríla 2012 zamietol.

Sťažovateľka namieta, že v konaní sa nepodarilo preukázať, prečo bol reštrukturalizačný plán vypracovaný takým spôsobom a prečo využil vtedy dispozitívne znenie § 155 ods. 4 zákona č. 7/2005 z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) v znení účinnom do 31. decembra 2011 a určil, že potvrdením plánu zaniká ručenie tretích osôb za záväzky dlžníka. Ďalej prezentuje názor, že súdom je *«rámci ich decíznej právomoci zverená úloha posúdiť... či je predostretý reštrukturalizačný plán „férový“ vo vzťahu k veriteľom, ktorých pohľadávky sú zabezpečené ručením tretích osôb»*, ako aj že v danom prípade bola ručiteľom dlžníka poskytnutá neodôvodnená osobitná výhoda. V tejto súvislosti poukazuje na novelu zákona o konkurze a reštrukturalizácii prijatú zákonom č. 348/2011 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v zmysle ktorej s účinnosťou od 1. januára 2012 už reštrukturalizačným plánom nemôžu byť dotknuté práva veriteľov domáhať sa uspokojenia ich pôvodných pohľadávok voči spoludlžníkom a ručiteľom dlžníka. Preto do 31. decembra 2011 bolo *„na zodpovednom a dôslednom uvážení súdu zväžiť ustanovenia plánu odporujúce tejto zásade z dôvodu možného poskytnutia neodôvodnených výhod ručiteľov dlžníka (zánik ručenia) a neúmerneho poškodenia ručením zabezpečených veriteľov“*.

Sťažovateľka vyjadruje presvedčenie, že napádané rozhodnutie vykazuje viacero *„elementárnych nedostatkov“* odôvodňujúcich záver, že v napadnutom konaní bolo porušené jej právo na spravodlivé súdne konanie a ani jej majetkovým právam nebola poskytnutá primeraná súdna ochrana, ktorá *„by zodpovedala zaužívaným ústavným štandardom“*. Odôvodnenie napadnutého uznesenia sa *„absolútne vyhýba otázke hmotnoprávneho posúdenia plánu v zmysle § 155 ods. 4 v spojení s § 154 ods. 1 písm. b), prípadne... v spojení s § 154 ods. 1 písm. a) zákona o konkurze a reštrukturalizácii“*.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vydal takéto rozhodnutie:

„Rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach č. k. 4 CoKR/5/2012-549 zo dňa 25. júna 2012 bolo porušené právo Sťažovateľa na súdnu a inú ochranu zakotvené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo Sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a právo Sťažovateľa vlastniť a pokojne užívať svoj majetok chránený pred neoprávnenými zásahmi doň zakotvené v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, v čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach č. k. 4 CoKBJ5/2012-549 zo dňa 25. júna 2012 ruší a vec vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

Krajský súd v Košiciach je povinný nahradiť Sťažovateľovi trovy konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky.“

V závere sťažnosti sťažovateľka požiadala o odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia z dôvodu, že právoplatnosť a vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia predstavuje pre ňu významný majetkový dopad a nie je v rozpore ani s verejným záujmom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej a tiež prípad, keď v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú. Ak teda ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo

samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

2.1 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd poznamenáva, že v obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj podľa čl. 36 ods. 1 listiny a im porovnateľnom práve na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností a ich prípadné porušenie je potrebné posudzovať spoločne.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy

o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky, alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Článok 6 ods. 1 dohovoru zaručuje každému právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súde. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prejednanie veci (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. februára 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36). Právo na spravodlivé prejednanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08).

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie

klúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (Georgidias c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

Podstatou sťažovateľkiných námietok je jej nesúhlas s napadnutým uznesením, ktorým bolo uznesenie okresného súdu č. k. 1 R/11/2010-461 zo 17. apríla 2012 zmenené tak, že krajský súd reštrukturalizačný plán potvrdil, a nadväzne na to reštrukturalizáciu ukončil, pretože tým plán neprípustne zasahuje do práva sťažovateľky ako jedného z prihlásených veriteľov tak, že bez dostatočných dôvodov ustanovuje zánik ručenia vyplývajúceho zo zmenkového vzťahu založeného medzi sťažovateľkou a dlžníkom a napokon nespĺňa ani základné náležitosti požadované zákonom o konkurze a reštrukturalizácii.

Právomoc súdov rozhodovať v konkurznom a reštrukturalizačnom konaní vyplýva z čl. 142 ods. 1 ústavy. Podrobnosti o pôsobnosti súdov a konaní pred nimi aj vo vymedzených veciach ustanoví v zmysle splnomocňovacej ústavnej normy zákon (čl. 143 ods. 2 ústavy). Týmto zákonom je zákon o konkurze a reštrukturalizácii, ktorý v rámci tretej časti nazvanej „Reštrukturalizácia“ upravuje v jej ôsmej hlave aj ingerenciu všeobecných súdov v procese reštrukturalizácie formou potvrdenia plánu súdom (§ 153 zákona o konkurze a reštrukturalizácii) alebo zamietnutia plánu súdom v zákonom ustanovených prípadoch [§ 154 ods. 1 písm. a) až d) zákona o konkurze a reštrukturalizácii]. Kým uznesenie o potvrdení plánu súdom obsahuje aj rozhodnutie o skončení

reštrukturalizácie, dôsledkom právoplatného uznesenia o zamietnutí plánu je, že súd jedným uznesením zastaví reštrukturalizačné konanie dlžníka, začne konkurzné konanie proti dlžníkovi a vyhlási na jeho majetok konkurz (§ 154 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii). Aj z dôvodu závažnosti dôsledkov zamietnutia plánu súdom zákon o konkurze a reštrukturalizácii počíta v tomto prípade s dvojinštančným konaním, keď proti uzneseniu okresného súdu pripúšťa právo podať odvolanie. Okruh subjektov oprávnených podať odvolanie je však výrazne limitovaný a patrí medzi nich len predkladateľ plánu, a v prípade veriteľského návrhu na povolenie reštrukturalizácie je ním podľa § 133 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii aj správca (obdobne I. ÚS 200/2011).

Na základe citovaných ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii rozhodoval vo veci povolenej reštrukturalizácie dlžníka aj krajský súd, keď mu bolo predložené na rozhodnutie odvolanie dlžníka proti uzneseniu okresného súdu č. k. 1 R/11/2010-461 zo 17. apríla 2012 o zamietnutí reštrukturalizačného plánu dlžníka. Dlžník v odvolaní navrhol, aby krajský súd uznesenie okresného súdu zmenil tak, že reštrukturalizačný plán dlžníka potvrdí a reštrukturalizáciu skončí.

V napadnutom uznesení krajský súd po opise predchádzajúceho konania, obsahu uznesenia okresného súdu č. k. 1 R/11/2010-461 zo 17. apríla 2012, ktorým bol zamietnutý reštrukturalizačný plán dlžníka, a obsahu odvolania dlžníka v relevantnej časti odôvodnenia uviedol:

„Vo veci nerozhodoval odvolací súd uznesením sp. zn. 4 CoKR/11/2011 zo dňa 13. 9. 2011, ktorým zrušil uznesenie súdu prvého stupňa. Na základe tohto zrušujúceho uznesenia úlohou súdu prvého stupňa bolo povinnosťou odstrániť pochybnosti spojené zo zistením pohľadávok veriteľov P. s. r. o., A. a. s. J. s. r. o. a S. s. r. o. a v nadväznosti na to vyhodnotiť aj otázku zaujatosti správcu z hľadiska ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 8/2005 Z. z. Okresný súd mal zabezpečiť dôkazy, týkajúce sa materiálnych podmienok potrebných pre zabezpečenie výroby a to najmä s akým počtom pracovníkov je možné zabezpečovať výrobu, akým majetkom, prípadne na akom majetku je možné túto výrobu zabezpečovať, ktoré otázky majú vplyv na vyhodnotenie právnej otázky, či plán je v podstatnom rozpore so spoločným záujmom veriteľov.

Zo zistených materiálov a dôkazov nachádzajúcich sa v spise je možné vyvodiť záver, že správca pri rozhodovaní o zistení pohľadávok u veriteľov P. s. r. o., A. a. s., J. s. r. o. a S. s. r. o. nepostupoval v rozpore so zákonom. Uvedený postup bol preverovaný aj oznámeniami účinnými v trestnom konaní s negatívnym výsledkom. Z tohto je možné konštatovať, že správca nie je zaujatý tak, ako to má na mysli ustanovenie § 4 ods. 2 zákona č. 8/2005 Z. z., ktorá okolnosť je potvrdená zápisnicou ústneho pojednávania na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky, odsek civilného práva č. 18307/2011/52/SKP zo dňa 17. 2. 2012, podľa ktorej Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky právne konanie vedené voči správcovi Ing. Š. T. vo veci zistenia zodpovednosti za iný správny delikt, ktorého sa mohol dopustiť tým, že v reštrukturalizačnom konaní, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 1 R/11/2010, vykonáva funkciu reštrukturalizačného správcu dlžníka E., s. r. o. a súčasne je aj reštrukturalizačným správcom jedného z členov veriteľského výboru - veriteľa S., s. r. o. v reštrukturalizácii (konanie je vedené Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 1 R/12/2010), čím mohol porušiť povinnosti ustanovené v § 4 ods. 1 v spojení s ods. 3 zákona č. 8/2005 Z. z. o správcoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov podľa ustanovenia § 30 ods. h) zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov zastavuje. Listina bola predložená ako príloha k odvolaniu.

Vzhľadom na to, že od povolenia reštrukturalizácie, ako aj posledného rozhodnutia prešla dlhšia doba, odvolací súd postupom podľa § 151 ods. 1 ZKR zisťoval u správcu vysvetlenia a správu o priebehu reštrukturalizácie a zistil, že dlžník naďalej funguje v procese reštrukturalizácie, zamestnáva nezmenený počet pracovníkov v trvalom pracovnom pomere, vyrába obmedzenejšie množstvo, avšak stav je stabilizovaný a odber výrobkov má dlžník zazmluvnený aj na celý rok 2012 a sú predpoklady ďalšieho zazmluvnenia. Došlo k jedinej zmene v tom smere, že dlžníkovi boli leasingovými spoločnosťami odňaté kamióny, ktoré zabezpečovali prepravu tovaru, avšak tento nedostatok bol vyriešený tým, že dlžník si prenajíma kamiónistov, ktorí pracujú na živnosť a táto skutočnosť neprináša vo výrobnom procese žiadne problémy. Výroba je zabezpečovaná vo výrobných priestoroch, ako aj plocha na skladovanie, ktoré síce nie sú vo vlastníctve dlžníka, avšak ich má zazmluvnené zmluvami, na základe čoho ich môže využívať na dobu neurčitú. Samotnú vlečku dlžník

prestal využívať z dôvodu zvýšenia nájomného, avšak aj táto samotná skutočnosť nemala vplyv na proces výroby z dôvodu, že prepravu presmeroval na kamiónovú dopravu.

Na základe vyššie uvedených dôkazov odvolací súd dospel k záveru, že neboli zistené žiadne zákonné podmienky na zamietnutie plánu, tak ako to má na mysli ustanovenie § 154 ods. 1 ZKR, pretože nebolo zistené, že by boli podstatným spôsobom porušené ustanovenie tohto zákona o náležitostiach plánu, postupe pri príprave plánu, hlasovaní o pláne alebo iné ustanovenia týkajúce sa plánu, ak to malo nepriaznivý vplyv na niektorého z účastníkov plánu (písm. a). Prijatie plánu bolo dosiahnuté podvodným konaním alebo poskytnutím osobitných výhod niektorému účastníkovi plánu (písm. b). Plán nebol riadne schvaľovaný schôdzou, alebo dlžníkom; to neplatí, ak súd nahradil ich súhlas svojím rozhodnutím (písm. c). Plán je v podstatnom rozpore so spoločným záujmom veriteľov (písm. d). Ani z dôvodov napadnutého uznesenia nie je možné konkrétne zistiť, že akým podstatným spôsobom boli porušené ustanovenia ZKR o náležitostiach práva a postupe pri príprave plánu. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v prípade zamietajúceho dôvodu sa vyžaduje, aby príslušné ustanovenia ZKR boli porušené podstatným spôsobom a nestačí preto len bežné porušenie príslušných ustanovení ZKR a zároveň, aby to malo nepriaznivý vplyv na niektorého účastníka plánu.

Podľa záveru odvolací súd listiny predložené v odvolacom konaní, ako aj správca preukazujú, že neboli porušené vyššie uvedené zákonné podmienky uvedené v § 154 ods. 1 ZKR.

Na základe vyššie uvedených dôvodov odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa a v súlade s ustanovením § 153 ods. 1 ZKR potvrdil plán. V súlade s týmto zákonným ustanovením odvolací súd rozhodol aj o skončení reštrukturalizácie, ktorá sa týmto úspešne procesne končí.“

Ústavný súd je toho názoru, že pri vyhodnocovaní aspektov ústavnosti napadnutého uznesenia je potrebné vziať do úvahy aj obsah predchádzajúceho uznesenia krajského súdu vydaného v predmetnej veci (uznesenie č. k. 4 CoKR/11/2011-407 z 13. septembra 2011), ktorým krajský súd zrušil skoršie uznesenie okresného súdu o návrhu na potvrdenie plánu súdom (č. k. 1 R/11/2010-392 z 30. júna 2011) a vec mu vrátil na ďalšie konanie, a ďalej prihliadať na obsah uznesenia okresného súdu č. k. 1 R/11/2010-461 zo 17. apríla 2012,

ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého uznesenia. Vo svojej ustálenej judikatúre totiž ústavný súd zdôrazňuje, že prvostupňové a odvolacie konanie tvoria z hľadiska predmetu konania jeden celok, a preto odôvodnenie rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (mutatis mutandis III. ÚS 264/08, IV. ÚS 66/2011).

Predovšetkým je nutné poznamenať, že konajúce súdy sa pri rozhodovaní o návrhu na potvrdenie plánu okrem skúmania jeho obsahových náležitostí sústredili v podstatnej miere aj na námietky sťažovateľky obsiahnuté v jej podnetoch doručených okresnému súdu pred podaním návrhu na potvrdenie plánu súdom (z 24. mája 2011 a 9. júna 2011). V konkrétnych okolnostiach prípadu obidva konajúce súdy skúmali okolnosti prihlásenia niektorých (sťažovateľkou spochybnených) pohľadávok, predovšetkým ich zápisu do konečného zoznamu pohľadávok, ako aj otázku personálneho prepojenia konateľov obchodných spoločností, ktoré tieto pohľadávky do reštrukturalizácie prihlásili. Rovnako skúmali aj okolnosti, za ktorých Ing. Š. T. súbežne vykonával funkciu reštrukturalizačného správcu dlžníka a funkciu reštrukturalizačného správcu obchodnej spoločnosti S. s. r. o., ktorá bola jedným z veriteľov dlžníka. To všetko bolo potrebné posúdiť vo vzťahu k vytýkanej zaujatosti správcu z hľadiska, či tým nedošlo k naplneniu dôvodu na zamietnutie plánu vyplývajúceho z § 154 ods. 1 písm. a) zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Krajský súd náležite vysvetlil, že na základe listinných dôkazov zaobstaraných okresným súdom v zmysle jeho pokynu možno vyvodiť záver, že reštrukturalizačný správca pri rozhodovaní o zistení sťažovateľkou spochybnených pohľadávok nepostupoval v rozpore so zákonom o konkurze a reštrukturalizácii. Ústavný súd si pri preverovaní okolností, z ktorých krajský súd vychádzal, vyžiadaval aj spis vedený okresným súdom vo veci reštrukturalizácie dlžníka a v kontexte s obsahom sťažovateľkiných námietok obsiahnutých v sťažnosti dospel k záveru, že skutkové a právne závery krajského súdu v tomto smere nie sú svojvoľné ani neudržateľné a neboli ani prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

Pokiaľ ide o namietanú existenciu dôvodu na vylúčenie správcu spočívajúceho v súbežnom vykonávaní funkcie reštrukturalizačného správcu u dlžníka a súčasne u jedného z veriteľov (obchodnej spoločnosti S. s. r. o.), ústavný súd z vyžiadaného spisu okresného

súdu zistil, že označená obchodná spoločnosť prihlásila v reštrukturalizačnom konaní dlžníka pohľadávky v sume 29 760 €, čo v skupine vytvorenej pre nezabezpečených veriteľov predstavovalo zanedbateľnú výšku - len 0,44 % zo všetkých prihlásených nepopretých pohľadávok zaradených do skupiny nezabezpečených veriteľov. Uvedená obchodná spoločnosť teda nemohla rozhodujúcou mierou ovplyvniť výsledky schvaľovania plánu v skupine nezabezpečených veriteľov. Súčasne ústavný súd poukazuje na to, že ak správca jedného z veriteľov dlžníka pri schvaľovaní jeho úkonov podľa § 130 zákona o konkurze a reštrukturalizácii mal na zreteli čo najvyššie uspokojenie prihlásenej pohľadávky tohto veriteľa v reštrukturalizačnom konaní dlžníka, potom táto okolnosť je vo svojej podstate sťažovateľke na prospech, keďže aj pri jej omnoho vyššej pohľadávke (v sume 2 178 538 €, čo predstavuje 32,45 % pohľadávok) zaradenej do tej istej skupiny nezabezpečených veriteľov ustanovuje potvrdený reštrukturalizačný plán rovnakú mieru a spôsob uspokojenia ako pre pohľadávky obchodnej spoločnosti S. s. r. o. Preto vzhľadom na tieto okolnosti prípadu, ako aj s prihliadnutím na okolnosti uvádzané samotným krajským súdom k tejto otázke (najmä na výsledky správneho konania vedeného proti správcovi Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, sekciou civilného práva) potom ani nedostatky odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu vo vzťahu k vyhodnocovaniu naplnenia dôvodov na vylúčenie správcu podľa § 4 ods. 3 zákona č. 8/2005 Z. z. o správcoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správcoch“) nie je spôsobilá vyvolať iné rozhodnutie, než k akému dospel krajský súd v napadnutom uznesení, v dôsledku čoho absentuje akýkoľvek dôvod na ústavno-súdnu korekciu napadnutého uznesenia.

Najpodstatnejšia námietka sťažovateľky týkajúca sa aplikácie § 155 ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii v jej prípade spočíva v nesúlase s ustanovením potvrdeného reštrukturalizačného plánu, podľa ktorého potvrdením plánu zaniká právo veriteľov domáhať sa uspokojenia ich pôvodných pohľadávok voči spoludlžníkom a ručiteľom dlžníka. Sťažovateľka v zásade netvrdí, že krajský súd rozhodol v rozpore so znením uvedeného ustanovenia, avšak táto jej námietka vychádza z názoru, že konajúci súd bol povinný sa s takýmto znením plánu vysporiadať a konfrontovať ho so záujmami účastníkov plánu, ako aj s účelom reštrukturalizácie.

Podľa § 155 ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii v znení účinnom do 31. decembra 2011 ak plán neurčuje inak, plánom zostávajú nedotknuté práva veriteľov domáhať sa uspokojenia ich pôvodných pohľadávok voči spoludlžníkom a ručiteľom dlžníka, ako aj práva veriteľov domáhať sa uspokojenia ich pôvodných zabezpečených pohľadávok z majetku tretích osôb.

Ústavný súd pri hodnotení realizovaného postupu súdu vychádzal z celkového charakteru a konštrukcie procesu reštrukturalizácie zakotveného v zákone o konkurze a reštrukturalizácii, z ktorej nepochybne vyplýva, že zodpovednosť za priebeh a dosiahnutie cieľa reštrukturalizačného konania je rozdelená medzi veriteľské orgány, správcu a súdy. Súd je v zmysle § 131 zákona o konkurze a reštrukturalizácii poverený dohľadom nad činnosťou dlžníka, správcu i veriteľských orgánov a v súvislosti s reštrukturalizačným plánom je oprávnený rozhodovať o jeho potvrdení alebo o zamietnutí. Konajúci súd nemôže plán meniť ani vylepšovať, môže ho však uznesením zamietnuť vtedy, ak bude naplnený niektorý z dôvodov ustanovených v § 154 zákona o konkurze a reštrukturalizácii.

V tejto súvislosti ústavný súd pripomína svoj právny názor, podľa ktorého je reštrukturalizačné konanie zložitým štruktúrovaným právnym procesom, v ktorom je súd povinný dbať predovšetkým na spoločný záujem veriteľov, ktorý pri takomto kolektívnom (spravidla postupnom a neúplnom) uspokojení veriteľov v reštrukturalizácii prima facie nekorešponduje s individuálnymi záujmami jednotlivých veriteľov. Prirodzeným záujmom každého veriteľa, ktorý si do reštrukturalizácie prihlásil pohľadávku (zabezpečenú či nezabezpečenú), je dosiahnuť, pokiaľ možno, najvyššiu mieru jej uspokojenia. Pohľadávka každého veriteľa má svoj právny dôvod, na základe ktorého tento od dlžníka požaduje, aby plnil korelujúci záväzok, a individuálny veriteľ spravidla nevidí (nechce vidieť) dôvod, prečo by mal byť v akomkoľvek rozsahu ukrátený pri uspokojení svojej pohľadávky v prospech uspokojenia iného(-ých) veriteľa(-ov) dlžníka. To je však rýdzo individuálny záujem, ktorý nezohľadňuje zmysel a účel reštrukturalizácie, ktorej imanentnou črtou je práve zabránenie individuálnemu uplatňovaniu či výkonu práv jednotlivých veriteľov v prospech ich kolektívneho uspokojenia. Maximalizácia uspokojenia pohľadávok všetkých

veriteľov pri spravodlivom usporiadaní vzťahov všetkých veriteľov s dlžníkom je takto determinantom určujúcim spoločný záujem veriteľov (m. m. I. ÚS 200/2011).

Sťažovateľka plánom realizovanú aplikáciu § 155 ods. 4 zákona o konkurze reštrukturalizácii dáva do spojitosti s dôvodmi ustanovenými na ich zamietnutie v § 154 ods. 1 písm. a), resp. b) zákona o konkurze a reštrukturalizácii. K naplneniu uvedených dôvodov dôjde buď porušením ustanovení tohto zákona o náležitostiach plánu, postupe pri príprave plánu, hlasovaní o pláne alebo iného ustanovenia týkajúceho sa plánu podstatným spôsobom, ak to malo mať súčasne nepriaznivý vplyv na niektorého z účastníkov plánu [písm. a)] alebo ak prijatie plánu bolo dosiahnuté podvodným konaním alebo poskytnutím osobitných výhod niektorému účastníkovi plánu [písm. b)]. Ani jeden z týchto dôvodov nebol podľa názoru krajského súdu v sťažovateľkinom prípade naplnený. Už na prvý pohľad je zrejmé, že plán svojím obsahom nie je v rozpore so znením § 155 ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii v znení účinnom do 31. decembra 2011, keďže toto ustanovenie umožňuje, aby plánom boli zmenené (resp. zanikli) práva veriteľov voči spoludlžníkom a ručiteľom dlžníka a už vôbec nebol § 155 ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii porušený podstatným spôsobom tak, ako to vyžaduje § 154 ods. 1 písm. a) zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Preto je aj právne irelevantné bližšie skúmať „nepriaznivost' vplyvu“ sťažovateľkou napádaného ustanovenia plánu na rozsah uspokojenia jej pohľadávky. Krajský súd nevzhliadol ani dostatok dôvodov na to, aby prijatie plánu bolo možné označiť ako dosiahnuté podvodným konaním alebo poskytnutím osobitných výhod niektorému z účastníkov konania. Uvedené závery krajského súdu nemožno považovať za arbitrárne, pretože aj z obsahu spisu vyplýva, že sťažovateľkou namietané pochybenia buď neboli preukázané alebo svojím charakterom nepostačujú na naplnenie niektorého z dôvodov ustanovených § 154 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii na zamietnutie plánu súdom. Plán potvrdený krajským súdom bol totiž predtým riadne schválený na schôdzi veriteľov väčšinou (70,55 %) hlasujúcich veriteľov počítanej podľa počtu hlasov a sťažovateľka bola prehlasovaná ako jediný veriteľ hlasujúci proti prijatiu plánu. Pokiaľ účelom námietok sťažovateľky spochybňujúcich pravosť (dôvod) pohľadávok prihlásených niektorými z veriteľov bola jej nespokojnosť prameniaca z výsledkov schvaľovacej schôdze veriteľov, ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľka

mala možnosť podľa § 124 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii podať správcom podnet, aby prihlásenú pohľadávku poprel, pričom správca bol povinný každý podnet s odbornou starostlivosťou vyhodnotiť a po vyhodnotení podnetu písomne informovať toho, kto podnet podal, ako podnet vybavil. Z obsahu sťažnosti však nevyplýva a ani súdny spis to nepotvrďuje, že by túto možnosť, ktorú právny poriadok účastníkom reštrukturalizačného konania poskytuje, sťažovateľka efektívne využila.

Z uvedených dôvodov považuje ústavný súd napadnuté uznesenie krajského súdu za ústavne udržateľné, a to aj napriek pomerne stručnému odôvodneniu v časti obsahujúcej hodnotiace úsudky zadovaných dôkazov a formulované právne závery. V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že jeho úlohou pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je posudzovanie právnej perfektnosti namietaného rozhodnutia všeobecného súdu z hľadiska formálnych požiadaviek vyplývajúcich zo zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov a z týchto aspektov jeho „vylepšovanie“ (IV. ÚS 325/08), ale posúdenie jeho ústavnej akceptovateľnosti a udržateľnosti. Ústavný súd nie je ani opravným súdom právnych názorov všeobecných súdov. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle judikatúry ústavného súdu by mohol nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

Ústavný súd zároveň pripomína aj svoju konštantnú judikatúru, že postup a rozhodnutie všeobecného súdu vychádzajúci z aplikácie konkrétnej právnej úpravy, v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (m. m I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, IV. ÚS 66/2011). Ústavný súd rovnako zdôrazňuje, že podľa čl. 51 ods. 1 ústavy sa práv uvedených v čl. 46 ústavy možno domáhať len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Ústavný súd nezistil existenciu skutočností nasvedčujúcich tomu, že by namietané uznesenie krajského súdu bolo možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu, pretože krajský súd postupoval v súlade so zákonom o konkurze a reštrukturalizácii a prihliadajúc na účel a zmysel právnej úpravy a aplikovateľných právnych inštitútov vyplývajúcich z použitého zákona. Ústavný súd preto nenachádza žiadnu príčinnú súvislosť medzi napadnutým konaním krajského súdu a základným právom na súdnu ochranu zakotveným v čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny ani právom na spravodlivé súdne konanie vyplývajúcim z čl. 6 ods. 1 dohovoru. Skutočnosť, že sa sťažovateľka s právnym názorom uvedeným v napadnutom uznesení nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným.

2.2 K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 11 ods. 1 listiny každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Sťažovateľka v sťažnosti osobitne nezdôvodňuje porušenie týchto práv, z obsahu sťažnosti však možno vyvodiť, že k zásahu do nich malo dôjsť tým, že plán potvrdený

krajským súdom *«„pripravil“ Sťažovateľa o 90 % výšky prihlásených pohľadávok a o 100 % plnenia nárokovaného od avalistov»*.

V súvislosti s namietaným porušením označených práv ústavný súd pripomína svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07, I. ÚS 150/09), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ústavy (čl. 11 listiny a čl. 1 dodatkového protokolu), ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocenčné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení týchto základných práv by bolo možné uvažovať v zásade len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocenčných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením.

S prihliadnutím na potrebu uplatňovania materiálneho prístupu pri ochrane základných práv a slobôd sa ústavný súd zaoberal aj otázkou ústavnej akceptovateľnosti namietaného zásahu do sťažovateľkinho vlastníckeho práva napadnutým uznesením krajského súdu. Keďže za majetok v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva sa považuje nielen existujúci majetok vo vlastníctve fyzickej alebo právnickej osoby, teda veci alebo iné aktíva, ktorých vlastníkom je táto osoba, ale i majetok, nadobudnutie vlastníctva, ktoré môže fyzická alebo právnická osoba legitímne očakávať, nepochybuje ani ústavný súd o tom, že pohľadávky sťažovateľky sú majetkom, ktorý je chránený základným právom na vlastníctvo.

Ostalo teda posúdiť, či uznesením krajského súdu mohlo dôjsť k „zbaveniu“ majetku sťažovateľky, a v kladnom prípade, či pre takéto zbavenie majetku sťažovateľky boli splnené ústavné podmienky. Za podstatné v tejto súvislosti považuje ústavný súd najmä to, že predmetom konania vedeného všeobecnými súdmi bolo iba posudzovanie existencie podmienok na zamietnutie plánu podľa § 154 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, a nie posudzovanie samotnej existencie pohľadávok sťažovateľky. Zákonom o konkurze a reštrukturalizácii sa osobitným spôsobom upravujú právne pomery ochrany majetku ako

dlžníkov, tak aj veriteľov. Na základe reštrukturalizačného plánu schváleného na schvaľovacej schôdzi veriteľov väčšinou počítanou podľa kritérií ustanovených v § 148 zákona o konkurze a reštrukturalizácii dochádza okrem iného k zmene alebo zániku práv a záväzkov osôb v ňom uvedených, resp. k zmenám v rozsahu a spôsobe uspokojenia veriteľov prihlásených pohľadávok, ktorí sú účastníkmi plánu. Podstatou a zmyslom reštrukturalizačného konania totiž nie je zabezpečiť 100 % uspokojenie pohľadávok niektorých z veriteľov, čo zodpovedá ich individuálnym záujmom (buď priamo, alebo prostredníctvom inštitútu ručenia tretími osobami), ale postupné uspokojenie veriteľov dlžníka (§ 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii) pri súčasnom zachovaní aspoň podstatnej časti prevádzky podniku (§ 109 zákona o konkurze a reštrukturalizácii). Pokiaľ teda v konaní realizovanom v súlade s ustanoveniami zákona o konkurze a reštrukturalizácii došlo potvrdeným plánom ku zmene pohľadávky niektorého veriteľa týkajúcej sa zabezpečenia ručením a všetkým veriteľom zahrnutým do jednej skupiny plán zabezpečuje rovnaký rozsah uspokojenia ich pohľadávok (čo zodpovedá ich spoločnému záujmu), potom podľa názoru ústavného súdu táto zmena nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Navyše, ústavný súd pripomína, že v prípade riadneho a včasného neplnenia záväzku dlžníka vyplývajúceho z plánu voči niektorému účastníkovi plánu platná právna úprava ako následok ustanovuje neúčinnosť plánu voči tomuto účastníkovi plánu, ktorému je dlžník povinný splniť pôvodnú pohľadávku v rozsahu, v akom sa táto považovala za zistenú spolu s úrokom podľa osobitného predpisu (deviata hlava tretej časti zákona o konkurze a reštrukturalizácii).

V okolnostiach daného prípadu teda neboli naplnené podmienky na vyslovenie porušenia označených práv rozhodnutím ústavného súdu. Tvrdenia sťažovateľky sledujú podľa názoru ústavného súdu len dosiahnutie zmeny súdneho konania, ktoré skončilo výsledkom, s ktorým sa nevie stotožniť, čo však nemožno spájať s porušením označených základných práv, ktoré samo osebe nemôže nastať rozhodnutím štátneho orgánu, ktorým tento orgán uplatní svoju právomoc (III. ÚS 342/2011).

Za daných okolností preto ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní sťažnosti dospel k záveru o jej zjavnej neopodstatnenosti, a preto sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

Vzhľadom na uvedené rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

Podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde k rozhodnutiu pripája odlišné stanovisko sudca Rudolf Tkáčik.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. októbra 2012